

ЗАКУВАЛИ ЗОЗУЛЕНЬКИ ПО УСЬОМУ СВІТУ...

Нещодавно відбувся районний конкурс юних екскурсоводів-краєзнавців. Там щирим гімном ріднокраю – колисці, у якій на хвилях любові і добра вигойдуються наше дитинство, яке наділяє духовними та фізичними силами, що допомагають гідно торувати життєві стежини, пролунала розповідь про родину Зозулів із Посникова. А зіткали її із клаптиків спогадів односельців, із листів і розповідей учителька Посниківської ЗОШ І-ІІ ступенів Валентина Слива та учениця 8 класу Адріана Зозуля, яка, власне, і озвучила доробок на конкурсі екскурсоводів-краєзнавців.

Наша розповідь про родину Зозулів із Посникова, яка розлетілася по світу, але багато десятиліть не забуває рідної землі, – до України. Ось листи з Парагваю, сповнені любові й безмежної туги за рідним краєм. Із далекого 1938 року Микола Зозуля (на фото) не міг нічого дізнатися про родину, що залишилася в Україні. Тільки зі здобуттям нашою державою незалежності щасливими журавлями рушили вісточки. Лист з України до Парагваю у 1992 році йшов аж сім(!) місяців. Ось рядки з відповіді пана Миколи: «Не знаю, як вам описати ту радість і жаль, нема в мене слів, за стільки років, але я завжди мав надію, що колись буду мати звістку за мою родину...» А далі йде розповідь про тяжкі поневірянні українців за океаном, про те, як самотужки навчився писати і читати по-українськи, бо зберіг у серці велику любов до рідної України.

Ці листи потрапили до нас завдяки іншому паростку цього роду – Тарасу Йоновичу Зозулі. Попередні звернення в Москву та Київ не давали результатів. Перебуваючи у справах у Буенос-Айресі (Аргентина), береться Тарас Йонович за пошуки родича. В одній із церков, почувши про Україну, парафіяни йому допомогли. Пізно ввечері відбулася довгождана зустріч. Збулася мрія з'єднати ниточками-вісточками всю родину.

Народився Тарас Йонович у 1965 році в с.Посників у родині Ганни Леонтіївни та Йони Гнатовича Зозулів. Був середнім у сім'ї. Світлочубим юнаком після закінчення середньої школи майже тридцять років тому поїхав на Урал (Росія). Вишитим рушником материнська любов до рідної землі, родини повертала його на Україну по кілька разів на рік. Можемо тільки уявити, скільки юнакові довелося працювати, щоб досягти успіхів у житті, допомагати і родичам, і друзям, і церквам, і школі в рідному Посникові. Іде родина у далекі США на лікування дитини – він допомагає, будеться родич –

матеріально підтримує, щиро ділить радість і смуток із друзями.

Коли на зорі незалежності односельці побудували Свято-Михайлівський храм, Тарас Йонович із родиною подарували дзвони, аналогів яким нема в окрузі. На кожному із дзвонів є відповідні написи. У родині зберігається касета із відеозаписами, як відливалися ці дзвони-святині на Уралі, звідки через

усю Росію і Україну їх доставили до місця призначення.

У місті Перм на Уралі проживає старший брат Богдан, а Тарас Йонович продовжує свій бізнес у Москві, сестра Тетяна повернулася в Україну, до рідного гніздечка, і тепер проживає у Млинові.

Велика віра в Бога, щирі серця та світлі добрі душі, всесильна любов до рідної землі допомагають родині долати життєві труднощі, а також побувати у святинях різних куточків світу. Газета «Гомін» публікувала статтю про паломництво наших земляків до Святої Землі, про подорож до Єгипту. Це про Ганну Леонтіївну в одному з Інтернет-видань писали, що вперше жінка у віці 71 року пішки зійшла на гору Синай. Сходження припало якраз у ніч на Вознесіння Господнє. Паломники зустріли схід сонця, молилися, співали з іншими християнами молебні, пісні. Багато вражень та подарунків із святих місць привезли Зозулі. Тому, мабуть, наділена була Ганна Леонтіївна, а тепер і Тетяна Йонівна Яков'юк Божим даром зцілювати, допомагати людям молитвою.

Хоч проживають Зозулі у різних місцях, та не забувають рідного села, де залишилися на вічний спочинок Йона Гнатович та Ганна Леонтіївна. У Павловому Посаді Московської області Зозулі замовили три ікони, які родина передала у Свято-Покровський храм, церкві Святого Серафима Саровського (Млинів) та Свято-Михайлівській церкві села Посників. Минулого року Тетяна Йонівна після паломництва в Єрусалимі подарувала Свято-Михайлівській церкві у селі Посників дві

ікони – Божої Матері та Христа Спасителя, які було покладено на аналої, привезені братами Зозулями з Москви. Там же було виготовлено тетрапод. Отець Ігор – настоятель церкви – мирував своїх парафіян миром Марії Магдалини, освяченим на Камені Помазання на горі Голгофі та Гробі Господньому, привезеним Тетяною Яков'юк. Дбаючи про майбутнє рідного села, Тарас Йонович Зозуля до тридцятиріччя з дня закінчення школи подарував комп'ютерний клас – 10 сучасних укомплектованих комп'ютерів та кольоровий принтер.

Коли спілкуєшся із Зозулями, вражаєш чистоті і правильності мови, хоч багато років вони проживають за кордоном. Свято бережуть вони традиції рідного народу, його культуру. Богдан Йонович на Уралі має свій музей українських старожитностей, домівку Тараса Йоновича у Москві прикрашають живописи з України та мамині вишивки.

25 лютого 2011 р. у родині Тараса Йоновича з'явилися ще два пагінці роду Зозулів – Анастасія та Артем. Хай Бог посилає їм міцного здоров'я, рости на радість батькам, родині та Україні...

Г Екологія і ми

ОБЕРЕЖНО: НЕРЕСТ

У відповідності до Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Тимчасового порядку ведення рибного господарства і здійснення рибальства» головне державне управління рибоохорони у Рівненській області 18 березня ц. р. видало наказ, яким встановлюється весняно-літні заборони на лов риби та інших водних живих ресурсів у водоймах на території краю.

Зокрема, у період нересту з 1 квітня по 20 травня цього року повністю заборонено добування риби на річках, у період з 1 квітня по 10 червня – на озерах, водосховищах та інших водоймах, з 1 квітня по 30 червня – у придаткових водах річок. Вилів раків заборонено у період з 1 квітня по 30 червня та з 20 серпня по 30 вересня.

Разом з тим, у період нересту дозволяється любительський та спортивний лов риби на водоймах загального користування та водоймах, закріплених за товариствами рибалок-аматорів. Це можна робити лише з берега за межами нерестовищ однією поплавковою чи донною вудкою з одним гачком або ж спінінгом з однією блешнею чи твістером.

Працівники Держрибоохорони у період нересту риби, як завжди, працюватимуть у посиленому режимі. Це означає, що на порушників правил рибальства чекатимуть неприємні розмови з інспекторами, складання протоколів та накладання штрафів.

Василь ТРОФИМЧУК,
провідний спеціаліст управління
Держрибоохорони у Рівненській області.